

Стив Флинк

**ШИЙТ
САМШРАС**
Една велика кариера

PREMIUM BOOKS
2021 г.

Посвещение

*На неуморния ми баща и наставник Стенли Флинк,
който разпали интереса ми към тениса и ми предаде не-
забравими и значими уроци за моя занаят.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Благодарности	7
Въведение	9
Предговор	13
Глава 1. Подготовката на бъдещия шампион	15
Глава 2. Неочакван успех на първия голям турнир	34
Глава 3. Без страдание няма победа	62
Глава 4. Най-добър сред най-добрите	70
Глава 5. Основен претендент в Ню Йорк	89
Глава 6. Надграждане на успеха	97
Глава 7. Пореден сблъсък за титлата на „Уимбълдън“	110
Глава 8. Животопроменящо изживяване, което води към шеста победа в Големия шлем	123
Глава 9. Краят на едно забележително лято	139
Глава 10. Триумф в Ню Йорк	161
Глава 11. Отново на върха в „долната земя“	182
Глава 12. Пореден триумф на „Уимбълдън“	196
Глава 13. По пътя към единайсетия мейджър	208
Глава 14. Наравно с Рой Емерсън	228
Глава 15. Да счупиш родния рекорд в чужбина	243
Глава 16. Заклучителна глава на една блестяща кариера	262
Глава 17. Наследството на Сампрас	295
Глава 18. Сампрас срещу Джокович, Федерер и Надал	316
Глава 19. Най-великият американец на всички времена	324
Глава 20. Пийт Сампрас след края на кариерата си	328

БЛАГОДАРНОСТИ

Откъде да започна? От 1974-та работя като спортен журналист и съм натрупал дълг към мнозина, изиграли критични роли в кариерната ми еволюция. Гладис М. Хелдман – основателката на „Уърлд тенис магазин“ и незаменим лидер в този спорт – бе сред най-големите ми подбудители. Внимателният Рон Букман ме нае да работя за престижното му издание преди четиресет и шест години и ми помагаше великодушно. И Гладис, и Рон – които вече не са сред нас – бяха така добри да споделят с мен мъдростта си, помогнаха ми да намеря основите си като спортен журналист. Покойният Джийн Скот ми предостави възможността в периода 1992 – 2007 да пиша във важен форум, какъвто е престижното списание „Тенис Уик“.

През първите ми години като журналист никой не е сторил повече за мен от Бъд Колинс, който ме насочваше в правилната посока. Запознахме се на „Уимбълдън“ през 1969-а, когато бях на седемнайсет. През 1972-ра той ме взе сред екипажа на професионалния си кораб като статистик и адютант за телевизионните си коментари за NBC и CBS по време на „Уимбълдън“ и Откритото първенство на САЩ. Работата за Бъд ми помогна да изградя доверие в света на тениса и чрез връзката си с него получих достъп до безброй значими личности сред пишещите за тенис журналисти. Когато Бъд почина през 2016-а, изгубихме един от най-уважаваните хора в тези среди. Приятелят ми Джон Барет, всеобщо признат заради работата си като коментатор за ВВС, ми беше верен съюзник, а покойният Хърбърт Уорън Уинд от „Ню Йоркър“ повярва в мен повече, отколкото аз вярвах в себе си. Покойният Тед Тинлинг ми даде най-важните съвети за тънкостите в тениса и с щедрия си дух ми оказа незаменима житейска подкрепа. Ес Ел Прайс от „Спортс Илюстриейд“ отдавна е сред най-доверените ми колеги и несравним приятел, а в течение на дългогодишното ни приятелство Джоел Дръкър споделяше с мен знания и мъдрост. Убалдо Сканагата от Италия се дока за като стабилен и изключителен колега. Забележителният историк Андрас Ружанов винаги е проявявал щедрост, споделяйки с мен погледа си върху тениса. А уважаваният канадски журналист Том Тебът често бе до мен по време на най-значимите спортни събития, когато се играеха най-големите мачове. Брад Фалкнър прекара де-

сетилетие в работа за Tennis Channel и винаги е подкрепял каузата ми. Кен Соломон е изпълнителният директор на Tennis Channel и през изминалите дванайсет години е редом с мен от моята страна на мрежата. Дългогодишният ми приятел Грег Шарко от АТР ми оказва безценна помощ, като ме свързва с някои ключови играчи и треньори, за да напиша тази книга.

Задължен съм на всички споменати дотук и съм благодарен на онези, които се съгласиха да бъдат интервюирани за книгата. Огромни благодарности на Род Лейвър, Матс Виландер, Стефан Едберг, Джим Къриър, Майкъл Ченг, Тод Мартин, Патрик Рафтър, Горан Иванишевич, Грег Руседски, Мартина Навратилова, Били Джийн Кинг, Моника Селеш, Мери Карийо, Робърт Лансдорп, Том Гъликсън, Пол Анакон, Трейси Остин, Джон Остин, Иван Лендл, Джон Макенроу, Брад Гилбърт, Дарън Кахил и Новак Джокович. Техните спомени и наблюдения върху Пийт Сампрас бяха от основно значение за получаването на ясен поглед върху обстоятелствата и даденостите, превърнали го в такъв изявен шампион.

Нека спомена и неколцина отвъд вселената на тениса, които също ми оказаха значимо влияние. Възвишената музика на Бърт Бакарак обогати целия ми живот и непрестанно повдига духа ми дори докато работя. Никой автор не ме е вдъхновявал повече от Пийт Хамил. Чета работите му от 1971-ва, годината, в която е роден Пийт Сампрас.

Дълбоко съм признателен за безкрайната лоялност на съпругата ми Франсис, сина ми Джонатан и дъщеря ми Аманда. Кейша, съпругата на Джонатан, също ми оказа огромна подкрепа, както и сестра ми Уенди Ливи. Всички тези членове на семейството ми разбраха страстта ми към тениса и ме подкрепяха в процеса на създаването на тази биография.

И в заключение искам да изразя благодарност към Пийт Сампрас за безбройните часове, които прекара в разговори с мен през по-голямата част от годината. Тази книга нямаше да е факт без неговата неизразима помощ.

Стив Флинк
Катона, Ню Йорк
Октомври 2019

ВЪВЕДЕНИЕ

Започнах да пиша тази книга, когато кариерата на Пийт Сампрас клонеше към своя край, и я завърших наскоро. Като журналист, който е проследил развитието му и е наблюдавал как играе с хладнокръвие, почти недостижимо за повечето други тенисисти, винаги съм изпитвал най-високо уважение към него. Според мен той печелеше и губеше с възможно най-голямото достойнство. Сампрас си изгради репутацията на целеустремен спортист, който почти не се интересува от шоуто, към което неговият спорт предразполага. За него тенисът беше работа и той се отнасяше много сериозно към ставащото на бойното поле.

По време на петнайсетгодишната му кариера се впечатлявах сериозно от онова, което той желаше да постигне, и от стремежа му към най-високите отличия, които този спорт би могъл да му донесе. Не мисля, че съм виждал друг тенисист за почти петте си десетилетия като журналист, който да е бил по-верен на убежденията си и по-решен да преследва целите си с такава елегантност и професионализъм. Пийт Сампрас бе съвсем наясно какво иска и знаеше какво ще му е необходимо, за да осъществи най-големите си мечти, да ги превърне в реалност. Той беше категоричният професионалист на своята епоха и несравним шампион, живеещ единствено за да играе тенис по възможно най-добрия начин. Вътрешно вярваше, че докато е напълно потопен в заниманията си и не се отклонява от целите и планове си, не би могъл да бъде пренебрегнат, когато е във върховата си форма.

Запалих се по тениса, когато приближавах тринайсетия си рожден ден и за първи път отидох на „Уимбълдън“ през юни 1965-а. В храма на спорта ме заведе баща ми. Онова лято той се беше преместил в Лондон и обичаше тениса най-вече като запален клубен играч. Искаше да види турнира, който според него бе по-велик от самата игра, да се потопя в културното изживяване, да присъствам на спортно събитие, несравнимо с никое друго.

Онова, което баща ми не знаеше, беше, че незабавно щях да се пристрастя към тениса. От този ден сутрините ми започваха с разгръщане на спортните страници на вестника, за да търся резултатите от турнирите. Ходех на „Уимбълдън“, на Шампионата на САЩ

във Форест Хилс ден след ден, лято след лято. До петнайсетата си година целта на живота ми беше да стана спортен журналист и тенис коментатор.

В началото на седемдесетте се устройох професионално, като започнах работа зад кулисите при Бъд Колинс като статистик в телевизионните му предавания за CBS и NBC и му помагах за статиите му за „Бостън Глоуб“. През 1974-та бях нает от много престижния „Уърлд Тенис Магазин“ като журналист и редактор. Работих щастливо там в продължение на седемнайсет години; от 1992-ра до 2007-а се преместих в списание „Тенис Уик“ и оттогава пиша редовно за „Тенис Чанъл“ и tennis.com. През последните две десетилетия съм написал две книги за историята на играта и съм съавтор на учебно пособие с известния треньор и бивш №1 на Америка Денис Ралстън.

През тези повече от пет десетилетия в играта и почти половин век на нейното отразяване съм имал щастието да бъда свидетел на цяла кавалкада от велики тенисисти – от Род Лейвър и Рой Емерсън от юношеството ми до Артър Аш и Джими Конърс, Бьорн Борг и Джон Макенроу, та чак до днешните икони Роджър Федерер, Рафаел Надал и Новак Джокович. Гледал съм Били Джийн Кинг в разцвета ѝ, наблюдавал съм Криси Евърт през целите две десетилетия на кариерата ѝ, когато тя последователно громеше всичките си съперници през седемдесетте и осемдесетте, възхищавал съм се на брилянтността на Моника Селеш и Щефи Граф, станах свидетел на несравнимото величие на сестрите Уилямс.

Но никой друг шампион в живота ми – и като фен, и като журналист – не ме е впечатлявал по-всеобхватно от Пийт Сампрас. Следях го периодично по време на първите му два професионални сезона през 1988-а и 1989-а. Но когато по такъв потресаващ начин спечели US Open през 1990-а едва на деветнайсет, аз наистина се впечатлих. Бях убеден, че ще се превърне в сериозна сила, харесвах непринуденото му държание. И тогава ме осени, че Сампрас разполага с точния набор инструменти, с които да триумфира на тенис корта – непоколебима борба, честна игра, уважение към противниците, сериозно отношение към всичко и възприемането на този спорт като основен житейски приоритет. И никога не правеше компромиси с почтеността си, винаги играеше по правилата и помнеше, че това е спорт, а не просто занимание. По този начин съумя да остане верен на себе си.

От моя гледна точка Сампрас неизменно поддържаше онези

високи стандарти и ясни ценности през остатъка от кариерата си. Знаеше кой е и беше наясно как трябва да се държи на корта независимо от залога и стреса. За Пийт Сампрас тенисът беше животът. Целта му беше да остави следа в този спорт. А като писател, който обича спорта толкова, колкото и живота, следях и описвах кариерата му отблизо от онова Открито първенство на САЩ през 1990-а. И нещо повече. В някои отношения имах чувството, че го разбирам по-добре от колегите ми. Вярвах, че той представя играта изключително добре, и ми се струваше, че невинаги е изобразяван правилно и точно от мнозина в моята професия. В интерес на истината той беше много уважаван от медиите, но често статиите за него бяха твърде повърхностни. Сампрас бе срамежлив и резервиран. Той беше многоизмерна личност с дълбока чувствителност, чудесно чувство за хумор и остър ум.

За пръв път интервюирах Сампрас през 1992-ра и през следващите две години проведохме още няколко разговора. Не се срещнахме лично до 1995-а, но след това проведох с него много интервюта лице в лице и по телефона. Усещах, че се разбираме добре покрай взаимното ни уважение. През остатъка от кариерата му говорихме редовно, но продължих да го интервюирам дълго след като игра на последния си официален турнир и си тръгна със стил по време на US Open през 2002-ра.

През следващото десетилетие и след това, точно до излизането на тази книга, съм говорил веднъж или два пъти годишно със Сампрас, за да получа впечатленията му от неофициалните му тенис срещи и за ставащото напоследък в играта при мъжете, като пишех дълги статии по тези теми.

През изминалата година, от есента на 2018-а до лятото на 2019-а, проведох безчет интервюта със Сампрас заради книгата. Той беше много щедър с времето си и с готовност говори на многобройни теми. Времето на разговорите ни нямаше как да е по-подходящо, защото Сампрас беше заменил живота си на шампион от най-висш ранг, устремен към най-високите цели в спорта, за този на съпруг и баща, с други житейски възгледи, без да е обсебен от личните си цели подобно на водещите атлети. Сега той е семеен човек, който се радва на живота си като родител и се е заел да бъде добър съпруг, състрадателен и отдаден баща.

За мен беше удоволствие да напиша тази книга. От доста време работих по нея в главата си. Позовавам се на познанията си за кари-

ерата на Сампрас, за усещането ми какъв човек е и какъв спортист беше. По мое мнение Пийт Сампрас в най-добрите си времена на твърди кортове, на закрито или трева, е по-добър от всеки, хващал някога ракета. Беше съвършеният противник с несравним шампионски характер. Що се отнася до Пийт Сампрас като личност, според мен той заслужава най-високите оценки, понеже е изключително почтен човек, който говори едновременно спокойно и с жар за онова, в което вярва. По време на многобройните ми разговори с Пийт за тази книга си припомних защо още в началото бях възхитен от него. В характера му има последователност. Винаги е бил спокоен и уверен, с ясни убеждения, враг на превзетостта. В края на четиресетте си години Сампрас си остава същият скромнен човек, какъвто винаги е бил.

Надявам се да се наслаждавате на четенето на спортната биография на Пийт Сампрас толкова, колкото се наслаждавах на написването ѝ.

Стив Флинк
Катона, Ню Йорк